

Sygn. akt II CSK 15/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Dyrektora [...] Szpitala [...] w G.
przy uczestnictwie G. L. i Prokuratora Okręgowego w P.
o przyjęcie do szpitala,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania G. L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 sierpnia 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. J. K. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w P.) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestniczce G. L. w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie: 1) występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz zarzuciła nieważność postępowania przed sądem odwoławczym (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia nie prowadzi do oceny o wystąpieniu wskazanych podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zagadnienie prawne zostało sformułowane jako potrzeba „precyzyjnego wskazania przesłanek uzasadniających skierowanie na obserwację psychiatryczną, w szczególności potrzeba określenia kryteriów pozwalających na uznanie określonego zachowania jako zagrażającego bezpośrednio własnemu życiu lub zdrowiu i życiu innych osób w kontekście zaburzeń psychicznych wywołujących wątpliwość co do istnienia choroby psychicznej”. W dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że powołanie przesłanki z pkt 1 § 1 art. 398⁹ k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepubl.). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści konkretnego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (por. postanowienia SN: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147;

z dnia 10 maja 2000 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Wyraźnie zatem widać, że zagadnienia prawnego skarżąca w skardze kasacyjnej nie przedstawiła.

Nie ma też podstaw do zaakceptowania poglądu o nieważności postępowania przed Sądem odwoławczym wywołanej, jak podnosi się w skardze, pozbawieniem skarżącej możliwości obrony jej praw przez nieodroczenie rozprawy apelacyjnej w dniu 2 marca 2012 r., mimo przedłożenia przez skarżącą zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego.

W judykaturze wyjaśniono, iż pozbawienie strony możliwości obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce, gdy na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, strona nie mogła i faktycznie nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części, gdy w postępowaniu sądowym całkowicie pozbawiono stronę, wbrew jej woli, możliwości podejmowania lub świadomego zaniechania czynności procesowych zmierzających do ochrony jej sfery prawnej, (por. wyrok SN z dnia 17 stycznia 2003 r., I CK 166/02, wyrok SN z dnia 17 października 2003 r., IV CK 76/02, wyrok SN z dnia 9 stycznia 2001 r., II CKN 1211/00, postanowienie SN z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 181/10, postanowienie SN z dnia 6 maja 2003 r., I CZ 43/03). W rozpoznawanej sprawie prawo skarżącej do obrony w tym znaczeniu, nie zostało naruszone.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżąca była w postępowaniu reprezentowana przez ustanowionego przez sąd pełnomocnika. Wniosek tego pełnomocnika o odroczenie rozprawy apelacyjnej w dniu 2 marca 2012 r. z powodu usprawiedliwionej chorobą nieobecności skarżącej, Sąd odwoławczy istotnie oddalił, jednakże rozprawa w tym dniu została odroczone, celem przeprowadzenia przez sąd dowodów w postaci zeznań świadków. Kolejna rozprawa apelacyjna miała miejsce w dniu 7 sierpnia 2012 r., skarżąca nie stawiała się, była jednak, jak uprzednio, reprezentowana przez pełnomocnika. W tym stanie rzeczy nie można zasadnie twierdzić, że doszło do pozbawienia skarżącej możliwości obrony jej praw z powodu nieodroczenia rozprawy w dniu 2 marca 2012 r.

Ponadto, nie ma uzasadnionej podstawy do wnioskowania, że oddalenie wniosków dowodowych przesądza o pozbawieniu strony możliwości jej prawa nawe

w sytuacji gdy oddalenie tych wniosków było niezgodne z przepisami k.p.c. (por. wyroki SN z dnia 8 lipca 2011 r. IV CSK 603/10; z dnia 23 lutego 2001 r. II CKN 395/00, niepubl.). Niezgodne z przepisami k.p.c. oddalenie wniosków dowodowych może uzasadniać podstawę kasacyjną z art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c. Skarga kasacyjna do tej podstawy nie odwołuje się.

Zważywszy na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi uczestniczki orzeczono na podstawie § 11 pkt 3 w związku z § 13 ust.4 pkt 1 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

aw

jw